

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1884/15
10.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у Београду, у већу састављеном од судија Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Т. из Б., кога заступа Б.С., адвокат из Б., против тужене С.Т. из Београда, коју заступају И.П.-С. и Г.П.-Ђ., адвокати из Б., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 668/14 од 03.04.2015. године, у седници већа одржаној 10.12.2015. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 668/14 од 03.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 3933/2013 од 24.10.2013. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се одреди мера заштите од насиља у породици у трајању од једне године, којом би се туженој забранило узнемиравање тужиоца лично, телефоном и писмено. Ставом другим изреке одлучено да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж2 105/2014 од 12.03.2014. године преиначио првостепену пресуду тако што је усвојио тужбени захтев, одредио меру заштите од насиља у породици у трајању од једне године и забранио туженој узнемиравање тужиоца лично, телефоном и писмено, те обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 144.000,00 динара.

Решењем Врховног касационог суда Рев 997/14 од 11.09.2014. године укинута је пресуда Апелационог суда у Београду Гж2 105/2014 од 12.03.2014. године и предмет је враћен другостепеном суду на поновно одлучивање о жалби тужиоца.

Одлучујући о жалби тужиоца у поновном поступку, након одржане главне расправе пред другостепеним судом, Апелациони суд у Београду је пресудом Гж2 668/14 од 03.04.2015 године одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду П2 3933/13 од 24.10.2013. године, те обавезао тужиоца да туженој накнади парничне трошкове у износу од 103.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је преко пуномоћника благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11...55/14) у вези члана 202. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр.18/05) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Побијана одлука је јасна, потпуна и непротивречна, садржи разлоге о битним чињеницама а дати разлози сагласни су изведеним доказима, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су разведени супружници. Брак странака, закључен 07.09.2003. године, правноснажно је разведен пресудом Првог основног суда у Београду П2 5793/11 од 31.05.2013. године. Заједничко дете странака, малолетни Ђ.Т., рођен 06.05.2004. године, је истом пресудом поверен туженој као мајци, ради самосталог вршења родитељског права, уређен је начин одржавања личних односа детета и оца, овде тужиоца, и одлучено о очевом доприносу за издржавање малолетног Ђ.. Тужилац је докторирао на Филозофском факултету и стално је запослен на Универзитету М., тужена је дипломирала на Филозофском факултету и запослена је у Л.Б.. Од заснивања брачне заједнице партнерски односи супружника били су оптерећени несугласицама и сукобима, а сукоби по питањима која се тичу заједничког детета су настављени и након развода брака. Заједница живота супружника је током трајања брака више пута прекидана и настављана, а дефинитивно је престала у јануару 2012. године, када се тужилац иселио из заједничког стана и од тада живи у родитељском стану. Током поступка није било спорно да је тужена у периоду од марта до јуна месеца 2012. године тужиоцу слала СМС поруке увредљиве садржине, а из тужиочевог исказа је утврђено да је последњу такву поруку примио 11.06.2012. године. У наведеном периоду малолетно дете странака је боравило код оца, контакти мајке и детета су у том периоду били спорадични а тужена је за ову ситуацију окривила оца, тврдећи да је он забрањивао малолетном Ђ. да виђа мајку. Тужилац је захтев за одређивање мере заштите од насиља у породици засновао на чињеници да је у периоду од марта 2012. до 11.06.2012. године тужена слала тужиоцу увредљиве СМС поруке, за које је тужена навела да су цитиране ван контекста и да су последица фрустрације и осећаја немоћи јер јој је тужилац у том периоду забрањивао контакт са дететом. Према мишљењу Градског центра за социјални рад – Одељење Р., тужена је престала да шаље СМС поруке тужиоцу када је схватила да

их малолетно дете странака чита те изрицање мере заштите од насиља у породици у односу на тужену у конкретном случају није целисходно.

Полазећи од наведених чињеница, правилно су нижестепени судови применили материјално право садржано у одредбама члана 197. и 198. Породичног закона и правилно закључили да се поступци тужене у конкретном случају не могу квалификовати као насиље у породици у смислу члана 197. Породичног закона и да одређивање мере заштите од насиља није целисходно.

Насиље у породици, у смислу члана 197. Породичног закона, подразумева сваки вид физичког, сексуалног, психичког или економског злостављања, свако друго безобзирно дрско или злонамерно понашање које врши један члан породице према другом члану, угрожавајући телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице. Насилник предузима разноврсне радње, односно испољава такво понашање како би успоставио моћ и контролу, те задовољио неке своје потребе на штету другог члана породице. У конкретном случају, из чињеница утврђених током првостепеног и другостепеног поступка не произилази да је тужена испољила такав вид понашања којим би угрозила душевно здравље и интегритет тужиоца до степена који би се могао квалификовати као насиље у породици. Првостепени суд је правилно утврдио да су поступци тужене у периоду од марта до јуна месеца 2012. године, када је тужиоцу слала поруке увредљиве садржине, били реакција на понашање тужиоца и последица осећаја немоћи због чињенице да у том периоду није виђала дете. Осим тога, сврха одређивања мера заштите од насиља је у превентивном деловању ради спречавања нових аката насиља и отклањања околности које погодују вршењу насиља, а нижестепени судови су правилно утврдили да је у овом случају последња порука увредљиве садржине послата 11.06.2012. године, пре подношења тужбе у овој парници, те да је слања порука било последица осећаја беспомоћности и фрустрације тужене, која је свесна потребе да са таквим понашањем престане. Ценећи период који је протекао од слања порука до доношења одлуке, околности конкретног случаја, степен угрожености тужиоца и опасност од понављања ових поступака, нижестепени судови су правилно закључили да изрицање мера заштите од насиља у породици у овом случају није оправдано и правилно одлучили одбијањем тужбеног захтева, док супротни наводи ревидента нису основани.

Из наведених разлога, применом члана 414. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Снежана Андрејевић, с.р.**